

Seninle Bir Dakika

– Mosell 07 · 19 Temmuz 2015

Seninle Bir Dakika ...

Eurovision Şarkı Yarışması'na 1975 yılında ilk kez katılan Türkiye'nin yarışma parçasıdır.

Aslında yıl bindokuzyüzyetmibeş senesiydi mevsimse kış aylarındaydı.. Seninle bir dakika aslında ülkemizin Eurovision`da dünya pazarlarında tanıtımydı bizde varız dünyada ülkemizin tanıtımını Müziklede dünya pazarlarna sunuyorduk..

Burada zaten bir Ülke`nin tanıtımı ya yazarlarımıza yada yada sanatçılarımıza düşer yaptıkları eserlerle politikacıların yapamadığı beceremediği konularda sanatkarlarımız devreye girerki ver yansın o Ülke`nin geleceğini vede meselesini bunlar saydığım değerlerim ayakta tutar bunu hepimizde biliriz hiçte çıkarsız olur bu söylediklerim... burada o kadar emekler harcadığı seninle bir dakikada bunun söz yazarı var bunun bestesi var bunu müzik aronjeri var bunun girdisi çıktısı harcanan onca finans kaynakları var bir eser öylece kolay üretilmiyor...

Burada o kadar harcanan emek ekor sarfedilen.. gelde anlat anlamayanlara... Yıllardan kış mevsiminde oldu bu seninle bir dakika yarışması daha dün gibi aklımda... Semiha Yankı o zamanlarda bangır bangır Türkiye`de o zamanlar siyah beyaz bir televizyon yayını vardı o eserin seslendirmesini vede görsel reklamını aylarca anlattı biz Türk Ulusuna hepimiz onun arkasındaydık bir numara söylüyordu...

Türkiye`den o kadar eserler arasında elenerek seçilmişti bu şarkı Seninle Bir Dakika; çokta hepimiz sevmiştik bu müziği vede seslendiren sanatçımızı SEMiHA YANKI`yı .. o kadar bir numaraydı benim gözümde... O yıllardada benim gençlik devrelerimdi Lise ikideydim.. Bizim evdede televizyon yoktu Kazadan geldim ekistradan Eurovisionu dinlemek için Köyüme... Bizim Alamancı evimize yakın on metre uzaklığında komşumuz vardı onların evinde seyretmeyi hesapladım kafamca öylede oldu... Neyse evimize geldim hafta sonuydu gündüzden hazırlandık duşlar falan alındı saçlar bigudi`lendi hayranım olan Semiha Yankı`yı dinlemeye gideceğimya ... O yıllardada kendimide ona benzetmeye çalışırdım. Alnında kesilmiş kaküller falan oda biraz benim gibi şişik gözlü olduğu için kendimi yakın görürdüm sanki ben gibiydi benzerim derdim, makyajlarımı bilene Semiha Yankı gibi yapardım...

O zamanlarda Sanatçılarımıza hayranlık vardı. Saygı vardı. Neden?.

Çünkü onlar toplumun aynasıdır bizlerde onları kendimizde örnek alırdık belli olmaz gün gelir bizlerde onlar gibi nerelerde oluruz diyerek kendimize değer verirdik değer vererek büyürdük karamsarlıklarımız olamazdı bir siyah beyaz televizyon bizlere o devirlerde neler öğretti bizler o günlerimizi unutmuyoruz şimdi yeri geldi iki satırda olsa geçmişimden izlenimlerimi sayfalara aktarmak insanların gözüne o günleri getirir olmak gayem.... O devirlerin gençliği çokta üretkendi, karamsarlık şöyle dursun yaratıcıydık hepimiz kendi kendimize yeterliydik, tabii ki ailelerimizinde arkamızda çocuklarına verdiği duygusal destek dağ gibi bir güç olurdu ; yetişen nesillerde ben bunu yaşadım bunuda satırlara yazarım sevgi vardı vede aileler bir bütündü o devirlerde heleki köylük bir ortamda öyle olunca; şehir ortamındakilerde her halde yaşam biçimi olarak her bakımdan çağdaş aydın kişiliklerde olunca... yetişen

topluma kazandırılan nesillerde aydınlık dolu yüzler, geleceğin mutlu bireyleri olurduk...
Şimdiki gibi karamsar bir topluluk olarak büyütülmedik, geleceğimize aydınlıklar içinde bakıyorduk...
Kutlamalarımız vardı Ülkemizde tek düşünür tek yaşadık.. ilkelerimiz tarihimiz Cumhuriyet`imiz
birlikteliklerimiz hep birlikte milli bayramlarımız vede dini bayramlarımız olurdu.. o zamanlar kurtla kuzu
aynı yayılmazdık.. Ülkemizde birlik beraberlik vardı bizlerde öylede büyüdük.. Anlatmak istediğim
sanatçılarımız toplumun aynasıdır.. Semiha Yankı`yı komşumda dinlemeye sevinçle vede heyecanla
gittik.. Komşumun kızları biz gibi okullu değillerdi ama bizim gibide düşünürlerdi bizler onlara kılavuzduk
anlaşılan biz neye heves edersek onlarda bizim gibi davranışlar sergilerlerdi bizi örneklerlerdi
kendilerinde... Demekki insanın komşusu kendinin aynası oluyor... kendini görmek için komşuna bakman
lazım... Ev alma komşu al derlerya o hesap komşu kızlarıda bizim kopyelerimizdi ister istemez.. Bize
özenirlerdi ne güzel duygulardı.... O günler ah o günler.... O kızlarda topluca akşam vaktiydi Eurovision
saati tabiiiki Alamancılara çaylar... Türk çayı, çerezler ve sayamadığım çok çeşitte yiyecekler konu
ortalığa... Heyecanla o saat geldi çattı sevinçle neredeyse televizyonun içine gireceğiz biz o derece
televizyon hastasıyım yoksa Semiha Yankı Hastasıyım o derece bakışlarımızı televizyon
penceresinden hiç ayırt etmiyorduk çok güzel bir makyaj vardı yüzünde Semiha Yankı`nın.... Bebek
Yüzlü bir Kadın santçımızdı vallaha ne deyim zevkle dinledik severek dinledik... sonuç elemelerde
sondan kaçınıcı oldu geçmiş günlerdendi bunlar Eurovision akşamı bitince topluca ülkelerine dönecekler
artık

Döndüklerinde çok acı bir tabloyla karşılaştılar bütün müzik topluluğu .. Giderken davul zurnayla
uğurlanan müzik gurubu Erevizyonda başarısız olunca terk edilmiş gibiydiler... Semiha Yankının ilk
ağzından çıkan şey bir televizyon konuşmasında dinlemiştim. Sandımki beni yine gönderdikleri gibi
karşılıyacaklar. Ama ... ama ne oldu şaşkınlıklar içindeydim!?. Hava alanından uçaktan indiğimde
kimsecikler yoktu!. Sadece ailem vardı beni karşılayan oracıkta yapayalnızdım.. Ülke adına giden bir
insanımızın başarısız oldun diyerek terk edilmişliğinin hüznü sonuyla karşı karşıyaydık burada neler
oluyordu....

Bir sürü soru işareti ver gülüm al gülüm bende o geçmişte kalan bir yaşama dair anımdı atlamadan
geçemedim.. yaşadıklarımı her ne kadar görsel konular da olsa gün yüzüne çıksın istedim....

18/7/2015 saat 17:09

Dönüş Korkmaz...